

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobce **Město Březová nad Svitavou**, se sídlem Březová nad Svitavou, Moravské náměstí 1, zast. JUDr. Milanem Břeněm, advokátem ve Svitavách, Náměstí Míru 58/47, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem v Brně, Masarykova 31, v řízení o žalobě proti rozhodnutím Finančního ředitelství v Hradci Králové, ze dne 5. ledna 2012, čj. 7933/11-1700-603200 a ze dne 13. února 2012, čj. 484/12-1700-606207, t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

K projednávané věci krajský soud v úvodu uvádí, že zákonem č. 456/2011 Sb., účinným ke dni 1. 1. 2013, došlo ke zrušení finančních ředitelství (ust. § 19 odst. 1 této právní úpravy). Na jejich místo nastupuje Odvolací finanční ředitelství, s nímž bude dále krajský soud jednat jako s žalovaným (ust. § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“).

Včas podanou žalobou namítal žalobce nezákonnost shora uvedených rozhodnutí, jimiž Finanční ředitelství v Hradci Králové (dále jen „žalovaný“) zamítlo jeho odvolání do rozhodnutí Finančního úřadu v Hradci Králové, kterými bylo sděleno

penále za porušení rozpočtové kázně ve výši 7 019 701 Kč a ve výši 12 000 000 Kč.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 5.1.2012, čj. 7933/11-1700-603200 žalovaný uvedl, že žalobci byly na základě Rozhodnutí Ministerstva financí poskytnuty v letech 2002 a 2003 investiční prostředky ze státního rozpočtu v celkové výši 54 730 000 Kč na akci evidovanou v systému ISPROFIN pod č. 398210 1215 s názvem „Základní škola Březová nad Svitavou - rekonstrukce“. Dotace byla čerpána na základě několika postupně upravených rozhodnutí, takže konečná částka celkových nákladů byla snížena, přičemž krytí z dotace zůstalo v plné výši a částka povinných vlastních zdrojů se snížila na částku 673 000 Kč. Ke zlevnění akce došlo v důsledku neprovedení některých prací uvedených v původním investičním záměru. Součástí jednotlivých rozhodnutí byly podmínky, jejichž body 3. jsou obsahově totožné.

Žalovaný konstatoval, že z formálního hlediska byl platební výměr na odvod za porušení rozpočtové kázně vydán podle ust. § 44 odst. 2 a 4 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění zákona č. 479/2003 Sb., podle ustanovení čl. II. bodu 1 zákona č. 482/2004 Sb. (dále jen zákon o rozpočtových pravidlech) a podle ust. § 139 a § 147 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“).

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný dále reagoval na uplatněné odvolací námitky žalobce, směřující proti platebnímu výměru na odvod za porušení rozpočtové kázně. Konstatoval, že z formálního hlediska byl platební výměr vydán podle § 44 odst. 2 a 4 zákona o rozpočtových pravidlech a při definici porušení rozpočtové kázně vycházel z podmínek nastavených poskytovatelem dotace v rozhodnutí. Dále správce daně vycházel ze znění ust. § 3 písm. e) zákona o rozpočtových pravidlech účinném v době vzniku právního vztahu. Žalovaný dále reagoval podrobně na námitkou poukazující na neplatnost nájemní smlouvy uzavřené mezi žalobcem a společností GarFi – školní jídelna, s.r.o., dne 10.12.2004. Konstatoval, že smlouva nevykazuje žádné vady, pro které by byla absolutně neplatná a uzavřel, že nájemní vztah vznikl již na základě smlouvy ze dne 12.7.2004. Dále se žalovaný zabýval oprávněností úhrady faktur č. 1210293, 1210518, 1213122 a 1253048 na vybavení kuchyně a školy drobným dlouhodobým hmotným majetkem z investiční dotace a uzavřel, že správce daně postupoval v souladu se zákonem pokud tento postup označil za porušení rozpočtové kázně. Žalovaný rovněž neshledal jako pochybení, pokud správce daně v souladu s ust. § 147 odst. 4 daňového řádu v odůvodnění platebního výměru odkázal na zprávu o daňové kontrole.

Nad rámec uplatněných odvolacích námitek se žalovaný vyjádřil k penalizačním datům, tedy k počátku a ukončení penalizace, Penalizace byla ukončena dne 21. 10. 2011 (tj. v dne vystavení platebního výměru na penále), přičemž penále bylo žalobci sděleno pouze v jeho maximální výši, a to v částce 7 019 701 Kč.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 13. 2. 2012, čj. 484/12-1700-606207 žalovaný uvedl, že žalobci byla na základě smlouvy poskytnuta dotace ve výši 12 000 000,- Kč z prostředků Státního fondu rozvoje bydlení (dále jen SFRB) na výstavbu nájemních bytů, resp. ke krytí nákladů spojených s výstavbou 6 bytových domů s celkem 30 nájemními byty v lokalitě „Špitálské pole“. Jednalo se o dotaci na výstavbu bytových domů na nezainvestovaném pozemku dle nařízení vlády č. 481/2000 Sb., o použití prostředků SFRB, na kterém je nutné vybudovat i technickou infrastrukturu. Provedenou daňovou kontrolou bylo zjištěno, že příjemce dotace porušil rozpočtovou kázeň tím, při výběru dodavatele stavby žalobce závažně porušil ust. § 3 a § 67 zákona č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů (dále zákon o veřejných zakázkách), a následně při realizaci a financování stavby provedl výdej poskytnutých prostředků ze SFRB dodavateli stavby, který nebyl vybrán v řádně provedeném výběrovém řízení a současně žalobce porušil podmínku smlouvy stanovenou v čl. III. odst. 5, tj. porušil závazek, že od budoucích nájemců bytů, postavených s použitím dotace z prostředků SFRB, nebude požadovat žádné finanční ani věcné plnění v souvislosti s uzavřením nájemní smlouvy. V situaci, kdy dojde k porušení rozpočtové kázně, je porušitel ve smyslu ust. § 44 odst. 2 zákona o rozpočtových pravidlech povinen provést do státního rozpočtu odvod za porušení rozpočtové kázně ve stejné výši, v jaké byla porušena rozpočtová kázeň. Zároveň je povinen zaplatit do státního rozpočtu penále ve výši 1 promile denně z částky, které se týká porušení rozpočtové kázně, nejvýše však do výše této částky a penále se počítá ode dne, kdy došlo k porušení rozpočtové kázně, do dne, kdy byly prostředky odvedeny.

Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí obšírně reagoval na námitky žalobce poukazující na rozpor vydaného platebního výměru s ust. § 3 odst. e) zákona o rozpočtových pravidlech ve spojení s ust. § 14 a § 44 citovaného zákona a neshledal je důvodné. Přiklonil se také k závěru správce daně, že žalobce porušil zákon o veřejných zakázkách a tím neoprávněně použil prostředky státního rozpočtu. Dále žalovaný konstatoval, že žalobce vybráním kaucí ve výši 10 000,- Kč a částky 150 000,- Kč na budoucí kupní cenu za pozemky porušil čl. III. odst. 5 dotačních podmínek, v nichž se zavázal, že od budoucích nájemců bytů postavených s použitím dotace z prostředků Státního fondu rozvoje bydlení nebude požadovat žádné finanční ani věcné plnění v souvislosti s uzavřením nájemní smlouvy. Žalovaný rovněž neshledal jako pochybení, pokud správce daně v souladu s ust. § 147 odst. 4 daňového řádu v odůvodnění platebního výměru odkázal na zprávu o daňové kontrole.

Nad rámec odvolacích námitek se žalovaný vyjádřil k penalizačním datům, tj. k počátku a ukončení penalizace. Penalizace byla ukončena dne 21. 10. 2011 (tj. v den vystavení platebního výměru na penále), přičemž penále bylo příjemci dotace sděleno pouze v jeho maximální možné výši, a to v částce 12 000 000,- Kč.

V podané žalobě žalobce konstatoval, že správce daně vydal platební výměr, jímž uložil povinnost odvodu za porušení rozpočtové kázně ve výši 12 000 000 Kč. Proti tomu se žalovaný odvolal a následně proti rozhodnutí žalovaného podal žalobu, která se zdejšího soudu vede pod sp. zn. 31 Af 122/2011. Správce daně pak

následně vydal platební výměr na penále za porušení rozpočtové kázně ve výši 12 000 000 Kč. Žalobce zdůraznil, že správce daně i žalovaný provedli nesprávné hodnocení skutkového stavu a nesprávně aplikovali právní předpisy na skutkový stav věci. Žalovaný se dopustil jednak nepřipustného rozšiřujícího výkladu, který je však spíše než co jiného spekulací a v podstatě právní úkon (smlouvu č. 9255920640) nevykládal, ale svými kroky nepřipustně doplňoval. Žalovaný a předtím i správce daně porušili procesní předpisy a učinili nesprávný procesní a následně i hodnotící postup resp. proces.

Žalobce uvedl, že za základ, na kterém je napadené rozhodnutí žalovaného a předchozí platební výměr postaven, bere žalovaný skutečnost, že Úřad pro ochranu hospodářské soutěže ve svém rozhodnutí konstatoval, že žalobce porušil při zadávání zakázky zákon č. 199/1994 Sb. Co však zůstalo stranou hodnocení a úvah, je skutečnost, že se jedná o výběrové řízení provedené před podáním žádosti o dotaci a tedy před podpisem smlouvy. Důležité je, a v tom tkví smlouva se SFRB č. 9255920640, že neukládá žalobci povinnost provést nové výběrové řízení v době po uzavření smlouvy, pouze v čl. III. bod 2. se uvádí, že při „zadávání bude dodržovat“ – uvedené nelze při systematickém výkladu textu smlouvy zejm. ve vztahu k témuž čl. III. bod 1. a při uplatnění gramatického výkladu vykládat jinak, než že toto by platilo jen, pokud by se znovu zadávalo výběrové řízení ale nikoli, že se znovu musí výběrové řízení provést. V čl. III. bod 1. je totiž více než jasně uvedeno, že SFRB požaduje, aby stavba byla realizována v souladu s doklady předloženými spolu se žádostí o poskytnutí dotace – k této žádosti byly připojeny i doklady o provedených výběrových řízeních na zhotovitele stavby. Při názoru a výkladu uplatňovaného žalovaným by naprosto postrádal smysl požadavků kladených SFRB na žalobce (žadatele o dotaci), neboť SFRB požadoval mít k dispozici před tím, než o dotaci rozhodne a smlouvu uzavře, také doklady prokazující, že dle z.č. 199/1994 Sb. v pl. znění byl zhotovitel vybrán. Pokud by tedy výklad žalovaného měl být správný, pak jednak takové požadavky SFRB by byly nedůvodné, protože by při pozdějším zadání veřejné zakázky mohlo výběrové řízení skončit úplně jinak, mohl by být vybrán jiný zhotovitel a především vysoutěžené podmínky, tedy i cena by byly zřejmě jiné, což by mělo vliv na požadavek na výši dotace (ten se odvozoval procentuálně). Takto by vznikl začarovaný kruh, v němž by se tato situace mohla do nekonečna opakovat, protože pro proběhnuvším výběrovém řízení třeba s jiným vítězem či jinou cenou by se opětovně žádalo o dotaci a při nezměněném textu smlouvy se SFRB by měl být dle názoru žalovaného opět vznesen požadavek na nové výběrové řízení. V tomto případě bylo již výběrové řízení provedeno, a i když bylo nakonec shledáno, že k porušení zákona při zadání veřejné zakázky došlo, pak šlo o porušení nastalé v době před podpisem smlouvy se SFRB – takové porušení pak nemůže být porušením smlouvy, která v té době ještě neexistovala. Žalovaný tak dle žalobce vytváří konstrukci, že ujednáním obsaženým v čl. III. bod 2. smlouvy se SFRB se myslelo, že musel být dodržen zákon i v době před podpisem smlouvy se SFRB. Nic takového ovšem z tohoto ustanovení nevyplývá. Žalobce zdůraznil, že žalovaný kontroluje použití dotace, když však jeho kontrolní oprávnění je založeno až v okamžiku čerpání dotace, nejdříve však v okamžiku, kdy zde byla uzavřena smlouva se SFRB o poskytnutí dotace. Žalovanému ani správci daně tedy nepříslušelo a tedy nepřísluší hodnotit skutečnosti, které vznikly a nastaly před uzavřením smlouvy se SFRB.

Žalobce po uzavření smlouvy se SFRB neprováděl nové výběrové řízení a tedy ani nemohl porušit povinnost provést ho v souladu se zákonem. Porušením, kterého by se snad hypoteticky mohl správce daně dovolávat, je tedy pouze to, že nebylo provedeno výběrové řízení v době po podpisu smlouvy se SFRB, když ale, jak již výše uvedeno, uvedená smlouva takovou povinnost odvolateli neukládala. Navíc čl. III. bod 1 a bod 2 si vzájemně odporují, přičemž obě ustanovení jsou označena „Závazné podmínky“.

Dále bylo v žalobě uvedeno, že ohledně částky 10 000,- Kč přijaté žalobcem nedošlo a nemohlo dojít k porušení dotačních podmínek, neboť z čl. III. bod 5. smlouvy č. 9255920640 uzavřené se SFRB jasně vyplývají *kumulativně* dané podmínky, které musí příjemce dotace dodržet. Jednak se nesměla přijmout věcná ani finanční plnění v souvislosti s uzavřením nájemní smlouvy a nesmělo se to stát od budoucích nájemců bytů. Žalobce však neporušil ani jednu podmínku, tím méně kumulativně obě. Částku 10 000,- Kč jako kauci přijal na základě rezervační smlouvy, přičemž tato rezervační smlouva mohla mít toliko souvislost s budoucí nájemní smlouvou a nikoli se smlouvou nájemní, a dále není dána ani souvislost časová, (rezervační smlouva je ze dne 18. 7. 2002 a nájemní smlouva pak ze dne 24.11.2003). Dále považoval za zřejmé, že se muselo jednat o budoucí nájemce bytů, což v případě uzavírané rezervační smlouvy se o ně nejednalo a nemohlo jednat; jednalo se jen o potencionální zájemce. Bylo tedy dle žalobce evidentní, že v tomto případě k porušení dotačních podmínek nedošlo. Žalobce zmíněnou částku 10 000,- Kč vybral od zájemců (nikoli nájemců) podle smlouvy o rezervaci a jako tzv. kauci. Kauce již ze svého pojmového vymezení znamená, že pouze zajišťuje splnění určité povinnosti a nelze na ni nahlížet jako na částku mající za cíl poskytnutí jakéhokoli plnění.

Žalovaný dále, jak žalobce uvedl, uzavřel, že žalobce nedodržel a porušil podmínku stanovenou v čl. III bod 5 smlouvy uzavřené se SFRB, a to tím, že na základě smlouvy o uzavření budoucí smlouvy kupní ze dne 3.3.2003 přijal od osob zájemců o bydlení částku 150 000,- Kč z titulu kupní ceny za v budoucnu převáděný pozemek. Žalobce zdůraznil, že zde není dána souvislost s uzavíráním nájemní smlouvy, neboť za částku 150 000,- Kč získají osoby budoucích kupujících do vlastnictví pozemek, tedy věc, která vždy byla ve vlastnictví žalobce, navíc jde o pozemek dosud neexistující, resp. o dosud nevymezenou část existujícího pozemku určenou na zahrádku kolem domů. Žalovaný se dopustil naprosto extenzivního výkladu smlouvy se SFRB a jejích podmínek. Žalovaný tak zejména porušil rozpočtová pravidla a daňový řád. Dle názoru žalobce také žalovaný rozhodl v rozporu s ust. § 14 rozpočtových pravidel, když odst. 3 nesprávně vyložil a na daný případ aplikoval, neboť uzavřel, že odvolatel porušil podmínky pro použití dotace. Podmínkou použití dotace však nebylo provedení dalšího nového výběrového řízení po podpisu smlouvy – nic takového ze smlouvy výslovně nevyplývá a dovozování této zásadní podmínky jen cestou výkladu, a to výkladu majícího charakter rozšiřujícího výkladu, je nepřípustné.

Dále žalobce uvedl, že mu správce daně uložil dalším platebním výměrem povinnost odvodu za porušení rozpočtové kázně ve výši 7 019 701 Kč. Proti tomuto

platebnímu výměru žalobce podal řádné a včasné odvolání. A následně žalobu, o níž se vede řízení u zdejšího soudu pod sp. zn. 31 Af 122/2011. Správce daně pak vydal platební výměr na penále za porušení rozpočtové kázně ve výši 7 019 701 Kč. Žalobce konstatoval, že žalovaný i přes jasnou právní argumentaci stále odkazuje na smlouvu o nájmu nebytových prostor ze dne 10. 12. 2004, případně smlouvu z 12. 7. 2004 a tyto považuje za platné, přestože tato smlouva je smlouvou neplatnou absolutně. Žalobce tak neporušil podmínku stanovenou v Rozhodnutí, resp. v Podmínkách 2003, neboť majetek, na jehož pořízení nebo obnovu byly použity prostředky poskytnuté ze státního rozpočtu, nepronajal. Předmětná Smlouva totiž není smlouvou platnou a jako taková nezakládá nájemní vztah mezi žalobcem a společností GarFi - školní jídelna, s.r.o. Toliko zde vznikl jakýsi vztah faktického užívání bez právního titulu. Pokud se v Podmínkách 2003 hovoří jen a pouze a výslovně o tom, že je zakázáno dát majetek do zástavy a nájmu, pak stav faktického užívání třetí osobou nezakládá porušení tohoto zákazu stejně tak, jako např. výpůjčka. Druhým důvodem neplatnosti smlouvy je skutečnost, že podle zákona č. 116/1990 Sb. v tehdy platném znění (§3 odst. 3) je povinnou náležitostí smlouvy uvedení výše nájemného (samozřejmě za pronajímané prostory). Je nescetněkrát judikováno (Nejvyšší soud ČR sp.zn. 26Cdo 2539/2008, 20 Cdo 1713/98, 28 Cdo 2487/2006, 26 Cdo 2527/2009), že v situaci, kdy ze smlouvy o nájmu nebytových prostor není patrné, kolik činí tzv. holé nájemné za užívání nebytových prostor, pak je taková smlouva neplatná (uvedená rozhodnutí řeší analogické situace k této – tj. kdy nájemné za nebytové prostory nebylo rozlišitelné, protože celková měsíční částka v sobě zahrnovala, jak nájemné za prostory tak i úhradu za služby, když v tomto případě celková měsíční částka v sobě zahrnuje nájemné za prostory i nájemné za movité věci (inventář). Ve Smlouvě není rozlišeno nájemné za prostory a nájemné za movité věci, protože, pokud je to vyčísleno pouze souhrnnou částkou, není výše nájemného za nebytové prostory zjištělná, což zakládá neplatnost smlouvy. Žalovaný také dle žalobce zatížil řízení vadou, když odmítl provést výsledky svědků a tedy tyto důkazní návrhy odmítl, když už dopředu deklaroval, že by byly zřejmě nevěrohodné, resp. nebyly směrodatné. Podle názoru žalobce se na tento případ vztahuje daňový pokyn D 300 bod 6, neboť se jednalo o soubor movitých věcí se samostatným technicko-ekonomickým určením, když jedna položka má cenu vyšší než 40 000 Kč a doba použitelnosti je delší než rok. Dokonce se příkladmo uvádí v odborném komentáři přímo vztah k zařízení vývařovny školní jídelny.

Žalobce zdůraznil, že rozpočtovou kázeň neporušil ani tím, že by nedodržel podíl vlastních zdrojů vztaheno k roku 2002. Pokud totiž pozdější rozhodnutí akceptuje zdroje v nižší výši a současně nezpochybňuje, resp. potvrzuje použití vlastních zdrojů z minulého roku, pak podle žalobce není možné vycházet z toho, že by porušil rozpočtovou kázeň v celém uváděném rozsahu částky 1,1 mil Kč. Ve výsledku vlastní zdroje účastníka vůbec ani tuto částku 1,1 mil Kč nedosáhly a tedy je nepřijatelné, aby toto bylo hodnoceno jako nedodržení spoluúčasti v roce 2002, když výsledně spoluúčast žalobce této částky vůbec ani nedosáhla. Žalobce musel vždy o změnu výše spoluúčasti zažádat (a to dle vývoje skutečnosti) a poskytovatel dotace po posouzení rozhodoval, zda této žádosti vyhoví či nikoli; v tomto případě poskytovatel dotace vyhověl a tedy akceptoval i skutečnost, že v roce 2002 nemohla být ani výše spoluúčasti v částce 1,1 mil. Kč žalobcem vynaložena. V Rozhodnutí 2003 je již

reagováno na to, že náklady projektové dokumentace, kterou měl hradit žalobce ze svého (řádek 81212 v Rozhodnutí 2002 – jde o 1.100 a v Rozhodnutí 2003 již jen o 0,498), byly sníženy. Tím pádem Rozhodnutí 2003 akceptovalo nový stav – tedy že v roce 2002 nebylo utráceno z vlastních zdrojů 1,1 mil Kč, resp. nebylo tuto částku třeba utratit, ale postačovalo utratit právě částku 578 000 Kč.

S ohledem na výše uvedené žalobce zdůraznil, že napadá nejenom rozhodnutí týkající se vyměřeného penále shora uvedená, ale též jemu předcházející rozhodnutí správce daně a to s ohledem na to, že jsou zatížena stejnou vadou. Současně navrhl, aby byl této žalobě přiznán odkladný účinek, neboť vzhledem k povaze žalobce (veřejnoprávní korporace) a vzhledem k výši částky (nutno zohlednit i další stejnou částku požadovanou po žalobci z titulu penále) by výkon rozhodnutí resp. právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce zcela jednoznačně nenahraditelnou újmu.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) bez nařízení jednání, když žalobce i žalovaný vyslovili s postupem dle ust. § 51 citované právní úpravy souhlas. Po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Dle ust. § 44 odst. 1 písm b/ rozpočtových pravidel je za porušení rozpočtové kázně považováno neoprávněné použití nebo zadržení peněžních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státního fondu, Národního fondu nebo státních finančních aktivit jejich příjemcem. Následný odstavce 8 citovaného ust. § 44a pak stanoví, že za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně je porušitel povinen zaplatit penále ve výši jednoho promile z částky odvodu za každý den prodlení, nejvýše však do výše tohoto odvodu. Penále se počítá ode dne následujícího po dni, kdy došlo k porušení rozpočtové kázně, do dne, kdy byly prostředky odvedeny.

V návaznosti na citovanou právní úpravu krajský soud z obsahu správního spisu zjistil, že žalobce čerpal dotaci na rekonstrukci základní školy a dotaci na výstavbu nájemních bytů. Správce daně na základě výsledků daňové kontroly, ukončené a projednané k datu 1. 3. 2011 konstatoval, že ze strany žalobce došlo při čerpání dotací k porušení rozpočtové kázně a to ve výši 7 019 701 Kč a ve výši 12 000 000 Kč, a proto žalobci vyměřil předmětnou částku platebními výměry ze dne 1. 4. 2011, čj. 64476/11/248983601021 a čj. 64211/11/248983601021. Proti těmto platebním výměrům podal žalobce odvolání, jež byla rozhodnutími Finančního ředitelství v Hradci Králové ze dne 5. října 2011, čj. 3907/11-1700-603200 a ze dne 3. října 2011, čj. 4302/11-1700-606207, zamítnuta a platební výměry potvrzeny. Proti zamítavým rozhodnutím podal pak žalobce k zdejšímu soudu žaloby, které byly k datu 29. 8. 2012 pod čj. 31 Af 122/2011 a čj. 31 Af 15/2012 zamítnuty. Oba rozsudky nabyly právní moci.

Ze skutkových okolností projednávané věci tedy nepochybně vyplývá, že správce daně zjistil a konstatoval porušení rozpočtové kázně žalobcem, a proto mu i

rozhodnutím vyměřil odvod za porušení rozpočtové kázně. Toto rozhodnutí se stalo pravomocným. Rovněž pravomocně bylo i následně ukončeno přezkumné řízení soudní. Žalobci tak vznikla povinnost odvést nejen prostředky za porušení rozpočtové kázně, ale i ve smyslu ust. 44a odst. 8 penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně a to ode dne následujícího, kdy k porušení rozpočtové kázně došlo. Nelze proto považovat za důvodnou námitku žalobce, dle níž rozhodnutí o stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně je nezákonné, a proto lze považovat za nezákonné i napadené rozhodnutí o vyměření penále. Jak totiž vyplývá ze shora uvedeného, povinnost odvodu za porušení rozpočtové kázně byla žalobci pravomocně stanovena a přezkumné soudní řízení v dané věci bylo rovněž pravomocně ukončeno. Rozhodnutí o vyměření penále se tedy ve smyslu citovaného ust. § 44a odst. 8 zákona o rozpočtových pravidlech odvíjí od těchto rozhodnutí, která jsou zákonná. Při posuzování dané věci vycházel krajský soud rovněž z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu obsažené v jeho rozsudku ze dne 8. 2. 2006, čj. 1 Afs 15/2005, z něhož vyplývá, že „právní moc rozhodnutí o existenci daňového nedoplatku je rozhodná z hlediska splnění zákonem stanovených podmínek pro uplatnění penále a není-li dodatečný platební výměr v právní moci, nelze ani předepsat k úhradě penále“. Jak již bylo konstatováno, daňový nedoplatek byl pravomocným rozhodnutím stanoven, postup správce daně byl tedy zákonný, když na základě této skutečnosti přistoupil k vyměření penále.

Další žalobní námitky týkající se samotného porušení rozpočtové kázně byly předmětem samostatných přezkumných řízení, jak ostatně bylo konstatováno výše. Samotné otázky poskytnutí dotace byly tedy řešeny rozhodnutími, která nejsou v tomto řízení přezkoumávána. Žalobní námitky dotýkající se samotného odvodu do státního rozpočtu proto krajský soud považuje za nedůvodné.

Obiter dictum pak krajský soud uvádí, že se v přezkumném řízení nezabýval výší vyměřeného penále, neboť ta nebyla žalobcem podanou žalobou sporována. Vzhledem k výše uvedeným důvodům nemohl krajský soud ani vyhovět požadavku žalobce na odklad vykonatelnosti napadených rozhodnutí.

Krajský soud proto musel žalobou jako nedůvodnou ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu proto nevzniklo. Ze spisu nevyplynulo, že by žalovanému náklady v souvislosti s tímto řízením vznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 29 . března 2013

Mgr. Marie Kocourková, v. r.
předsedkyně senátu